

pred zimo presadilo, naj se vlažna parst z gnojem pokrije.

(*Mléko dolgo časa frišno obderžati*) svetje nek belgišk kmetovavec, mléko v steklenici (flaši) dobro zamašeni skoz četert ure v krop postaviti.

(*Opravilo trotov je edino le ob času rojenja oploditi mlado kraljico*); za nobeno drugo rabo niso. Tako pravi gosp. Ninaus, učitelj na Štajarskem. Za oplodenje ene mlade matice je en trot dovolj, ali saj le malo trotov. Po skušnjah Ninausovih so bili v jeseni tisti panjovi naj boljši, ki so zarodili naj manj trotov, ali ki so jih zarano (zgodaj) spodili ali umorili.

(*Kip posebno dobrega mešanega gnoja — Komposthausen*) se po skušnjah angleških napravi, ako se zmešanca napravi iz 10 delov dobre parsti, 3 delov gnoja in 1 dela vgašenega apna. Ta zmešanca se pustí 2 do 3 mesce ležati in se med tem časom enkrat premeče.

Koristnost pevalic.

Tičice, ki pojó, pravi Friderik Čudi v svojih branjah vrednih bukvah *), so prave namestnice življenja. Brez njih bi bili gojzdi žalostni, mertvi. Človek povsod le išče živih in življenje veselo naznanjajočih stvari, — kjer ni življenja, ni za-nj veselja. Mislimo si naše gojzde in reke, naše senožeti in pašnike, naše verte in polja brez pevalic, kako samotni nam bosvet! — manjkalo nam bo vedno nekaj, kar je tako rekoč sredništvo med nami in nižjo naravo.

Al še nekaj drugEGA je, kar daje pevkam veliko vrednost; če bi njih ne bilo, bi bile na svetu strašne prekucije, — take namreč, da bi se prekucenil vsi lepi red nature. Brez števila bi se namreč pomnožil tisti merčes, kateri nam je toliko škodljiv, ako bi ga ne pokončale tice, katerim je živež. Od velike merhe, ktero spravijo iz poti, noter doli do komarja in pajka, ktere zobljejo, — vse je njih delo, ohraniti red nature. Pevalice so po volji modrega Stvarnika tako rekoč pomočnice, da veliko gospodarstvo sveta ne zapade prekucijam nadležnega merčesa.

Zalibog, da te velike koristi še ne spozna vsak človek! in da še je dosto taci, ki mislijo: tiči so le za to, da nam v tičnici pojó ali da nam pečeni na mizo pridejo!

Ko bi vsi ljudjé korist tičev spoznali, bi jih ne lovili in morili tak nespametno in brezvestno!

Slovensko slovstvo.

Slovensko berilo za V. gimnaziálni razred.

Pervi zvezek slovenskega berila za nadgimnazij, kterega bodo 4 zvezki, ki jih slavni naš Miklosi-ć iz različnih spisov svojih in družih naših pisavcov, starih in novih sostavlja, je že na svetlem **). Drugi trije za VI., VII. in VIII. razred) bodo sčasoma sledili. Gospod doktor si je za pomočnika pri sostavljanju „berila“ slavnoznanega slovenskega pisatelja gosp. Navratila izvolil, čigar obširna znanost slovenskega slovstva, marljivost velika in ljubezin vtrudna za materinski jezik, in izverstna slovniška vednost pridejo pri takem delu na veliko veliko hvalo, da gré urniši spod rok in se jako dobro doverši. Tako se smemo nadjati, da tudi ostali zvezki „berila“ bojo kmalo sledili.

Da se pa vender enkrat zastran pisave kolikor je moč zedinimo, in da ne bi eden vlek el „hi“, eden

„hot“, smo prosili gosp. dr. Miklosi-ć-a, ko nam je poslal neke póle svojega „berila“ v pretres: naj nam pravila razjasni blagovoli, zakaj to tako, uno tako piše.

Dobili smo tedaj po gosp. Navratilu od gosp. dr. Miklosi-ć-a na svoje vprašanja sledeći odgovor, kterega naznanimo po „Novicah“, da ga beró vsi, katerim je edinnost v pisavi naši draga.

„Ker je sl. ministerstvo uka velelo, da se naj v „berilu“ oblike deržavnega zakonika rabijo, je bilo treba različno pisavo slovenskih pisavcov zediniti; samo v pesmih ni bilo moč povsod dosledno ravnati.

Potem takem so obveljale kakor v deržavnem zakoniku starje oblike: ega, — emu, — em (v 5. sklonu ali mestniku), — im pa v 6tem ali druživniku po staroslovenski, česar nekteri še ne vejo. V višebroju je obveljal i: lepim-ih-imi tudi po staroslovenski rabi.

Vendar se piše po staroslovenski v besedah „ta (tè)“ in „vse“ (razun višebrojnega možkega vsi) povsod e namesto i, tedaj tudi: s tem, z vsem, teh, vseh itd., kakor po nekterih krajih še dan danes različno izgovarjajo.

Kdor pa izgovarja e zamolklo, ga ta pisava ne more motiti, zato ker za ta zamolkli glas zdaj že do malega le e pišemo, ako izpeljava drugači ne veleva: dober, dobrega, težek, težkega, mertev, zvonček; ne: dobr, dobriga, težik, mirtiv, zvončik.

Ravno zato je dosledno pisano sem (namesto dozdanjega sim) in sem (narečje, adverb.), oboje enako, kakor velik del Slovincov oboje enako izgovarja; zakaj nekteri štajarski Slovenci govore kakor Čehi sem (ne sem); narečje pa izgovarjajo sem (staroslov. sěmo). Druga oseba glagola, namreč: si (tudi po staroslovenski i) nima s prvo nič zapovedovati. Po staroslovenski se piše perva: jesm; tukaj ne vidiš nikakega i. Ako izpeljava ali staroslovensčina čerke i ne opravičuje, stoji tedaj namesto Metelkotovega a povsod dosledno e.

Dvouvja ne more med glagolom in narečjem sem v zvezi z drugimi besedami tudi nikdar biti, kakor med nemškima „sein“ (njegov, svoj) in „sein“ (biti) ne.

Ker ni, na priliko: pri Krajncih v govoru razlike, čemu bi bila v pisanju? Spoznavši to, pišejo po pravici novejši pisavci nemški „sein“ tudi namesto po starem „seyn“. To resnico (česar govore ne ločiš, čemu bi pisaje ločil!) spoznavši, je začel slavni jezikoznanec Grimm tudi po nemški vse z malimi čerkami pisati. Govorečega poslušaje ne vidimo ne malih, ne velikih čerk, pa se vendar razumevamo. Po derž. zakoniku so obveljale tudi: dobre vina, ne dobra *) vina; nasproti lepša, ne lepši riba itd.

Ker je vodilo g. Miklosi-ća: piši, ako izpeljava ne brani, kolikor je moč, kakor govoriš, zato piše on: Marija, Terezija, Azija, Perzijskce. Noben nepotujčeni Slovan ne izgovarja Mari-a, Terezi-a, Azi-a itd.; j se sliši razločno, ako se tudi i (kedar je brezglasen) ne sliši: Mari-ja, Terez-ja, Az-ja itd. po ravno tisti postavi, kakor: pijem, pijan, prebijam itd., namesto pi-em, pi-an, prebi-am . . . Ta postava je: „slovenski jezik nima požirka“ (hiatus). (Več od tega v „Mikl. Lautlehre“). Na sredini naj se sicer po njegovi misli tujkam obraz ne pači (Diogen, ne Dijogen); ali pri-tikline ima vsak jezik pravico po svoje krojiti.

Začinjati, počinjati namesto: začenjati, počenjati, po štajarski-slovenski, zato ker je tudi staroslovenski, dosledno kakor: izpirati, podirati namesto: izpérati, podérati.

(Konec sledi.)

*) Thierleben der Alpenwelt. Leipzig 1853.

***) V Ljubljani ga še ni.

kladan, so poginili v 1 ali 2 dneh po hudem vnetju in snetju želodca in čev.

Znamnja dobro molžne krave so: 1) veliko in mehko vime; na Holandskem posebno živinorejci na to gledajo, da tisti del vimenove kože, ki je zadej med stegnama, je prav mehak in ima veliko luskinic na sebi, ki se kakor prah lakko odpraskati dajo; 2) velike mlečne žile; 3) da je med vsakima dvéma vertencama skor ravno na sredi herbta globina viditi, taka živina ima večidel tudi precej širok herbet in križ; 4) če so žile na presredku, to je, med ritnikom in sravnico, prav očitne; včasih so bolj na strani v gubah kože skrite, in se prikažejo še le, ako se koža nad presredkom z roko močno stisne. Po skušnjah Magne-ta so te žile naj gotovši znamnje posebno dobre molžne krave; 5) Gue-nonovo mlečno zercalo ni zanesljivo.

(Dalje sledi).

Starozgodovinski pomenki.

Častje indiškega Boga Skanda na rimsko-slovenskih spomenicih.

Rasložil Davorin Terstenjak.

(Konec.)

Vsaki čitatelj pozna povest od celovškega sana; kteri je ne pozna, naj jo bere pri Wagneru v bukvah: „Topographische Beschreibung des Herzogthums Kärnthen“. Al manj znana je povest poljskega Kraka, ktero iz Kadlubekove zgodovine (Vinc. Kadlubek Hist. Polon ep. IV.) posnamem, in ktera se tako glasi: „Na povratku iz Koroškega pokliče Krak (Cracus) vse Poljce v zbor. Poljci želeči večin spomin Kraka imeti, so osnovali krasno mesto okoli spodnje pečine, ktero so po imenu njegovem Krak Krakovio zvali. Bil je pa v berglogu neke skale zmaj strašne grozovitosti, ki so ga nek Olophagum (vse požerečega) imenovali. Vsaki teden se je moralo požrešni pošasti določeno število goved žertovati (darovati), namest kterih, ako bi jih ne bili poljo-delci žertovali, bi bilo ravno toliko človeških glav zmaju zapadlo. Tisti Krak, prvi Poljski kralj, je slul pred Kristusovim rojstvom več kot 400 let, pred Aleksandrom Velikim pa blizo 100.“

Ne veliko različna je koroška povest, samo da so povestničarji velik anachronizem storili, ker to povest so med 7. in 8. stoletje po Kristovem rojstvu postavili ¹⁾.

Ta povest ni samo neskončno važna za mythologa, temoč tudi za zgodovinoslovca. Že Nestor ²⁾, ruski le-topisec, pravi, da so prvi Slaveni prišli iz Norika v severne kraje, — Kadlubek dá tudi iz Koroške Kraka priti in sicer 400 pred Kristusovim rojstvom. Ta opazka je znamenita, ker je brez dvombe preselovanje Slavenov iz Helvecie, Vindelicie in zapadnega Norika čez Tatranske gore (Karpate) se začeti moglo zavoljo izselovanja Celtogallov, ktero historiki med leto 388—382 pred Kristusom stavljajo ³⁾, čez Alpe in Rajno. Tisk Celtogallov je vzročil, da so v Helvecii prebivajoči Slaveni daljenaprej rivali proti baltiskem morju, in tako basen Skanda-Krakov (Krokov) do Vltave in Visle prinesli.

Da je pravica od celovškega sana starejša kakor iz 7., 8. ali 9. stoletja po Kr., nam poterdujejo lastna

¹⁾ Povesti od umorjenja drakonov (lindvernov) se pri severnoslovenskih narodih pogosto najdejo, to je znamenje, da je basen o Kraku bila občinska (glej: Tkany II. stran 158.) Že ostroumni Rakowiecki (pravda ruska I. str. 160, 166, II. str. 303) je Kraka in Leha za basnoslovke osebe imel. Mi bomo v članku „o Norei, o Čehu, Lehu, Mehu“ itd. obširneje govorili. Tudi ruske povesti poznajo drakoubivca in njegovo ime je Kurilo, nekteri pišejo Čurilo (k = č, primeri kača in čača, ketna in četna). Ali ni Kurilo prestavek priimena Kartikeja?

²⁾ Nestor, edit Simkovski 17. 18.

³⁾ Dion Sic. XIV. 313.

imena na rimskih kamnih, ktere so iz Skandatovega častja vzete in podobe sanov na rimskih kamnih, kakor tudi ime SAANIVS in DRACONIA. Še žive vspomene na Krakovo častje imamo, in sicer predmestje Krakovo v Ljubljani ¹⁾ in ime vesi Krakau v gornjem Štajeru.

Koroške zgodovinarje, posebno pa visokoučenega g. barona Ankershofen-a, kteremu se pri tej priložnosti očitno zahvalujem za prijazno sprejetje in pripomoč, ktero mi je skazoval, ko sem letos v celovškem lepo uredjenem historiskem muzeji si gradiva nabiral za domačo zgodovino, živo opomnim: naj povest od celovškega sana vsestranski uvažavajo.

Slovensko slovstvo.

Slovensko berilo za V. gimnazialni razred.

(Konec.)

Namesto novega *ti* (hic) stoji v berilu po večini govornikov in pisavcov dozdanjih *ta*, zato ker govoré Slovenci po besedah gosp. sostavljavca ali *ta* ali pa *te*, — *ti* ali *ta* pa nikoli nikjer; totí kakor tisti se slíši, *ti* pa ne. Res, da bi se bolje ujemalo *ti*, *ta*, *to* po izgledu lepí-a-o; ali slovničar nima pravice oblik, med ljudstvom nerabljenih, samovoljno ustvarjati, zato, da bi bila ena izjema manj v slovnicí.

Kranjec, Kranjsko, ne Krajnec, Krajnsko. Izpeljava iz besede „kraj“ (zato ker dežela na kraju leži), ne velja ²⁾. Štajerski Slovenci izgovarjajo različno „Kranjec“ ne „Krajnec“. Gorenci, ki izgovarjajo: kon, pán, namesto konj, panj, pravijo Kránec, Kránsko; ker pa pišemo konj, panj itd., moramo pisati tudi Kranjec, Kranjsko; zakaj da mora *j* v besedi biti, ni dvomiti. Dolenci (kranjski) izgovarjajo: Krajnec, Krajnsko; ali oni izgovarjajo tudi: kojn, pajn, zajn; ker pa pišemo: konj, panj, zanj itd., moramo dosledno tudi pisati Kranjec, Kranjsko, ne Krajnec, Krajnsko ³⁾. Po misli gosp. Miklosiča se je naredilo ime Kranjsko, Kranja iz imena „Carnia“ po prestavi glasov, kakor v staroslovenskem iz „Polikarpa“ — Polikrap.

Kakor večjemu delu pisavcov je tudi g. Miklosiču pisava po izpeljavi še imenitnejša od pisave po izgovarjanju. Zato piše: Kosezki, francozki, možki, težki — iz: Kosez, Francoz-a, mož-a, težek (težák). Prav za prav bi se moralo pisati: Kosez-ski, francoz-ski, (primerjaj tem oblike: francozovski, rusovski); ker je pa *s* iz govora popolnoma izpadel, in ker ga ni doslej nihče pisal, naj ostane pri starem. Kdor pa piše: francoski, angleški, možki itd. po glasu, mora pisati dosledno tudi namesto: skubsti, povedka — skupsti, poveška itd. Druga je, na priliko, z besedami: beraški, nemški, laški itd. namesto: beračski, nemcski, laški; tukaj so se spremenili *čs*, *cs* in *hs* v *š*; ondi je pa *s* izpadel, in *z*, *š* se glasita le zato, kakor *s*, *š*, ker na koncu zloga stojita: francoz-ki, anglež-ki (po glasu francos, angleš), pa tudi zato, ker pred *k* stojita. Pred terdimi prehaja namreč mehki glas tudi v terdega, kakor terdi pred mehkim v mehkega: *s* klinom, *z* gnojem.

Tukaj naj stoji opomba, da je v staroslovensčini

¹⁾ Ne daleč od Krakovega (poldrugo uro) še stoji hiša, ktera se velí „pri Škandru!“ Tudi kraj Škanderče opominja na Skanda. — Koliko čisto indiških imen še je na Kranskem najti: Škander, Čander (kar pomeni mesec), — Ažman kar v sanskritu pomeni pečina, skala, Felsen, Klippe). — Vega, kar pomeni berzost, velocitas — Berzavina, Caelerina, Celerinus, — Čunder, Šunder, kar pomeni služevni, — Arko, kar pomeni toliko kot Jarin, Jerala. Jarsa (jarko solnce). Prosim slovenske rodoljube: naj mi takošne imena nabirajo in pošlejo, kterih korenika ni slovenska ali nemška.

²⁾ ?

³⁾ Ali tudi Kranja, Ukranja?

Pis.

Vred.

Vred.

končaj narečij iz prilogov na „ski“ — „ški-a-o“ vedno č ne o, toraj je ta izjema tudi v berilu obveljala; na priliko: to slovensko dete zna po slovenski in (po) laški, ona se možki véde itd. Večidel Kranjcev izgovarja tudi po lašk', nemšk', možk' itd.

Ker je to berilo slovensko, ni hotel gosp. so-stavljavec nič neslovenskega va-nj jemati; oblika in beseda je slovenska, bodi si kjerkoli med Slovenci navadna. Sicer naj bo staroslovensčina zvezda danica, ki nam pravo pot kaže, na katero se moramo toraj pisaje po slovenski vedno ozirati, ako nečemo zahajati.

Nekaj malega je po spregledbi ali pa po tiskarskem pogrěšku ostalo; to pa naj nikogar ne moti, n. pr.: po Šniadeckomu namesto: po Šniadeckem; na kakih treh mestih stoji jega, jemu namesto: ga, mu, ali njega, njemu; v spisu „brezzakonje“ predaj namesto pródaj; enkrat ali dvakrat medianski, perzianski brez j, namesto z j, in še kaka taka mervica v preveliki naglosti. Gosp. so-stavljavec prosi toraj vljudno gospode učeničke, da bi take mervice blagovoljno po priliki sami popravljali.

Narodske šege.

En dan na piru (ženitnini) v Krajni (vojaski granici).

Nekega dne pridem k svojemu prijatelju, ki se je drugi dan po dohodu mojem ravnal na pir (svatbo ali ženitnino) k svojemu rojaku. „Zbilja (a propos), dragi brate! bi li htel iti z nami na pir“. Moj rojak udaje (moži) svojo hčer za mladega častnika (oficira); mislim, da ti ta zabava ne bo dodijavna (nadležna)“. „Zakaj ne?“ — velim jaz — „bom gotovo kaj novega vidil in čul, in to mi je drago“.

Ko dan svane, se na tašče (tešče) podamo na pot. Ne gremo še četert ure, kar se mi pred oči postavi na zapadnem boki podložnega berda lepa bela zidana hiša na sred velikega z živim plotom ograjenega verta, okoli lep slivár. Na vhodu v vert stoji lepa tanka, ko vila v belo oblečena divica, ki vsakega prihodnika objemši in na obe lici poljubivši v hišo iti pušči. Ko jaz pridem na versto, jej za šalo velim: „Draga nevesta, zanesi meni s svojim poljubcem“. — „A boga mi“ — veli ona — „ako vas ja ne poljubim, nečete imati delka kod stola moga“. „Tak me, krasna! ljubi, ako mi drugače ulaza (vhoda) nedovolíš“ — velim jaz.

V prostorno sobo stopivši ne najdemo nič drugega ko prosén hleb na goli mizi, okoli mize prazne klopi. Vsedemo se na klop, pričakovaje, da bomo, kajti nismo doma ručka dobili, tú zajterkvali. Z nekim stari kraščinikom se v pogovor spustim in se tako zabunim, da nisim nič vedel, kadaj je nevesta s svojimi rojaki odšla na poroko. Ženin ni s svojimi (rojaki) sváti prišel po njo na dom, kakor je pri meni navada.

Ko se poldne približa, se začuje strelja grom, pesme o „Kraljeviču Marku“ se razlegajo gromotno po zraku, in muzika svira mično vmes. Dvé divici čuvši ta glas se zasučete okoli miz, ki so bile v enem okatrenu (trenutku) previdene z vsim orodjem za jesti.

Svatovi pridši se po redu svoje časti okrog miz zversté, mladencem (ženinu in nevesti) prvo mesto pustivši; ženstvo zasede zadnje klopi. Jedi se, z juho in govedino začemši, neprestance nosijo na mize tako, da so se na zadnje pod pečenimi kokoši, racami, tukami (purami) in povitcami popolnoma šibile. Le za vino je bilo joj. Lesena plošnjasta posoda, ki je držala okoli 18 večjev (bokalov) in previdena s cevjo, je hodila okrog grozno počasi od soseda do soseda, ki so vzajemno ljubav si s tim skazovali, da sta jo vselej dva držala, dekler je srednji pil, in pivši se zjokal, ne vém, ali od mila, da ga je tako ljubeznjivo okrepila,

ali od tuge, da se je z njo za dolgo časa oprostil. Bilo nas je, ki smo na zaželjeno kot kanje čakali okoli 150 glav! O zdravíc ni bilo ne duha ne sluha, kar mi se je čudno zdelo, — morebiti je bila tega čutara kriva?

Mladi možje, celó isti častniki želodcu nekoliko zadovolivši, se začeli tako gromovito dva po dva prepevati razne pesmi junaškega obsedka, da bi, kakor pravijo, gromečega boga slišal ne bil. Tudi mene je bil moj sosed pregovoril, da sim jo z njim zatulil *). Muzika se vé da se je le pri plesu glasila.

Ob enajstih v noč je nevesta vsakemu pirniku dala robec (ruto) v dar, in po tem se je za njo darovanje začelo, ki se je ravno tako, kakor med belimi Krajci godilo. Se je nevesta s solzami borila, so jej prec godci šalivi tako zakročili, da se je žalostna revica večkrat nasmejala, — šala, ki bi si je krajnski in štajerski godci nikakor ne upali dovoliti.

Tú sim tudi zvedil, da tam Horvate iznad Karlovca ob Vukasovičevi cesti, kakor tudi bele Krajnce, nazivajo Brajce. Zakaj nek? Kobe.

Novičar iz slavenskih krajev.

Iz Siska 19. oktobra. B. Ravno nam je došel parobrod „Sava“ s žitom naložen, katero je za Laško namenjeno. Lahi bojo letos drago polento jeli: turšica je že tú po 3 fl. 30 kr. vagán.

Iz Sorice 21. oktobra. Kdor se je že vozil iz Loke po Selški dolini proti Sorici, prepričal se je lahko, kako slaba je bila cesta sem ter tje. Pa saj ni mogla bolja biti. Pomladi, kadar je suog skopnil, so župani po svojih županijah tlako za cesto napovedovali kmetom. Ti so prišli, in vsak je posipal in popravljal svoj kos ceste, kakor je vedel in znal, kar velikrat pa tudi, kakor se mu je ravno zljubiló, ker ni imel ne umnega vodnika, ne zapovednika pri svojem delu. Torej se je godilo, da so tlačani, namesti blato s ceste podergniti in jo potem s pripravnim peskom posuti, blato kar pri miru pustili in na to blato novega navozili. Kadar so tako prav po tlačanski cesto bolj pokazili kakor pa popravili, do druge pomladi se je potem večidel ni nikdo dotaknil. Naj so jo kolesa še tako vderle, naj so jo v deževnem vremenu hudourniki še tako razderli, skopali, ali zasuli, da se je le, če tudi z veliko nevarnostjo, peljati zamoglo, hajd! dobro je bilo.

Vsim omenjenim in neomenjenim zlegom v okom priti, in cesto zmeraj, kolikor moč, v dobrem stanu imeti, bodo naš prečastiti gospod okrajni poglavar od Loke do Sorice postavili tri cestarje. Nastopili bodo ti o vsih Svetih svojo službo. Pervi bo od Loke do Dolenje vasi, drugi od Dolenje vasi do pokritega mosta pod Sušo in tretji od tú do konca v Sorici. Njih opravila bodo: cesto posipati, manjše škode na njih popravljati, večje pa dotičnim gosposkam naznanjevati, z besedo: skerbeti, da bo cesta povsod in zmeraj v dobrem stanu. Primerno potrebno cestno orodje in naletno plačilo jim bo plačevala okrajna (kantonska) denarnica.

Druga ravno tako previdna in modra naredba gosпода okrajnega poglavarja pa zapoveduje, da si morajo soseske, kakor hitro in kolikor je mogoče, vse pripravno gasivno orodje za ogenj omisliti. Kadar si ga omislijo, morajo povedati in gospod okrajni poglavar sami ga bodo potem ogledali, ali ogledati ukazali. Pričakovati zamoremo tedaj od posamnih županov, da se ne

*) Tukaj mi se prilika ponuja omeniti mnenja nekega v muziki jako zurjenega župnika, ki terdi, da si beli Krajci s popevanjem „Kraljeviča Marka“ gerla tako habijo, da jim zbog tega postajejo nespretna za bolj umetne napeve. Ta je pa bosa! kajti se jih nahaja med takimi pevci mnogo, ki znajo vsaki štajerski in krajnski napev drugač lepo zapeti kot omenjeni gospod z vsimi svojimi notami. Pis.